

Sygn. akt VI GC 536/16 upr/3

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:(...)

(...) we W.

przeciwko: J. M.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 536/16 upr/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 marca 2016 roku (data na pozwie) powód (...) z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 5 988,99 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 marca 2016 roku oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze Klienta 1. (...), na podstawie której pozwany otrzymał usługi świadczone przez (...) Sp. z o.o. i zobowiązał się do uiszczania opłat za te usługi. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej wynikająca z wystawionych przez wierzyciela pierwotnego faktur, stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty. Pozwany jednak nie zapłacił. Dalej powód wskazał, że w dniu 6 kwietnia 2006 roku powyższa wierzytelność, na podstawie umowy cesji została nabyta od pierwotnego wierzyciela przez (...) S. A. Następnie dnia 8 maja 2012 roku (...) S.A. scedowała przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) S. a r.l., która następnie zbyła ją w dniu 25 maja 2012 roku na rzecz powoda Prokura Niestandaryzowany (...)z siedzibą we W.. Powód wskazał, że zadłużenie strony pozwanej, stanowiące wartość przedmiotu sporu, wynosi na dzień złożenia pozwu kwotę 5 988,99 złotych, który składa się z należności głównej tj. kwoty 2514,07 złotych oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 3 474,92 złotych.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 6 maja 2004 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. (Cedent) a (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. (Cesjonariusz) została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Przedmiotem przelewu zgodnie z treścią § 1 pkt 1 było przeniesienie bezspornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem byłych abonentów Cedenta, z którymi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały rozwiązane lub wygasły, wynikających z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych) oraz odsetek z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych na podstawie zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w celu ich dalszej windykacji. W § 2 umowy wskazano, że ma ona charakter ramowy, a w jej wykonaniu Cedent przedstawiać będzie Cesjonariuszowi cyklicznie oferty sprzedaży wykazów wierzytelności, których to sprzedaż będzie się odbywała w drodze licytacji. W § 2 ust. 9 strony ustaliły, że w przypadku wygrania przez Cesjonariusza licytacji, Cedent w terminie do 2 dni roboczych od daty zakończenia licytacji podpisze z Cesjonariuszem porozumienie o dokonaniu cesji wierzytelności objętych danym wykazem wierzytelności. W § 2 pkt 10 strony uzgodniły, iż w wyżej podanym terminie Cedent przekaze przygotowany w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach na płycie CD, w pliku E. lub innym dogodnym dla obu stron formacie wykaz wierzytelności, który był przedmiotem licytacji, a który będzie zawierał szczegółowe dane dotyczące dłużnika oraz wierzytelności. Z przekazania sporządzonego wykazu wierzytelności zostanie sporządzony protokół przekazania, którego wzór stanowi załącznik nr 4 do umowy. W § 2 ust. 12 strony ustaliły, że do cesji wierzytelności z danego wykazu wierzytelności dochodzi do skutku z chwilą potwierdzenia przez Cesjonariusza przekazania wierzytelności poprzez złożenie podpisu w Protokole Przekazania wierzytelności, o którym mowa w § 2 ust. 10 umowy.

Dnia 6 kwietnia 2006 roku (...) Sp. z o.o. w (...) Sp. z o.o. we W. zawarły Porozumienie, stanowiące załącznik nr 3 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 maja 2004 roku.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 6 maja 2004 roku (k. 7-8), Porozumienie (k.9)

W dniu 8 maja 2012 roku (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł umowę przelewu wierzytelności z (...) S. a r. l. z siedzibą w Luksemburgu. Zgodnie z treścią § 1 umowy, (...) S.A. z siedzibą we W. oświadczył, że przysługują mu wymagalne oraz wolne od praw i roszczeń osób trzecich wierzytelności w postaci należności głównych i ubocznych szczegółowo opisane w załączniku nr 1.

Dnia 25 maja 2012 roku pomiędzy (...) S. a r.l. z siedzibą w (...) a (...) (...) siedzibą we W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Zgodnie z treścią § 1 umowy, (...) S. a r.l. z siedzibą w Luksemburgu oświadczył, że przysługują mu wymagalne oraz wolne od praw i roszczeń osób trzecich wierzytelności w postaci należności głównych i ubocznych szczegółowo opisane w załączniku nr 1 w formie papierowej oraz na płycie CD.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 8 maja 2012 roku (k. 10-11), umowa przelewu wierzytelności z dnia 25 maja 2012 roku (k. 12-13 verte), wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k.14)

J. T., działająca w imieniu (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. we W. oświadczenie, reprezentujące (zgodnie z jego treścią) (...) podpisała oświadczenie zatytułowane: „Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu (...) i ewidencji analitycznej nr S/2/180/PRO z dnia 2016-03-08”, z którego wynika, że w dniu 2006-04-06 (...) S.A. z siedzibą we W. nabył od (...) Sp. z o.o. w W. wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr dłużnika 1. (...). (...) S.A. we W. dokonała cesji przedmiotowej wierzytelności na rzecz (...) S. a r.l. z siedzibą w(...) (...) S. a r.l. z siedzibą w Luksemburgu dokonała cesji przedmiotowej wierzytelności na rzecz (...) (...) w W. w dniu 2012-05-25. Wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień 08-03-2016r. wynosiła łącznie 5988,99 złotych w tym: należność główna w kwocie 2514,07 złotych i odsetki w kwocie 3474,92 złotych.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej (k. 5)

W dniu 10 lutego 2016 roku powód sporządził wezwanie do pozwanej dotyczące spłaty długu w wysokości 5 978,38 złotych w terminie do 17 lutego 2016 roku.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k.15,16)

Wyżej przedstawione ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo, iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z tych względów oceniono wymienione dowody jako w pełni wiarygodną podstawę dla czynienia ustaleń faktycznych, ale tylko w zakresie treści w nich zawartych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w żadnej mierze.

Powodowy Fundusz oparł swoje roszczenie na podstawie zawartej w dniu 25 maja 2012 roku umowy sprzedaży wierzytelności (art. 509 § 1 i § 2 k.c. oraz art. 510 § 1 k.c.), dzięki czemu stał się wierzycielem pozwanego, co do należności pieniężnych, wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o.o.

Zgodnie z treścią przepisu art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§ 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

Mając na uwadze przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy, Sąd uznał, iż roszczenie pozwu nie zostało wykazane.

Powód, reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, na poparcie swojego żądania przedłożył następujące dokumenty: umowy przelewu wierzytelności: z dnia 6 maja 2004 roku (k. 7-8), z dnia 8 maja 2012 roku (k. 10-11), z dnia 25 maja 2012 roku (k. 12-13 verte) oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k. 14).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że załączony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma w niniejszej sprawie mocy dokumentu urzędowego. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, sygn. akt P 1/10, Trybunał Konstytucyjny uznał bowiem, że przepis art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym. Co więcej, ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 roku o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych z dnia 27 maja 2004 roku dodano ust. 2, zgodnie z którym moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, które znajdują się w aktach postępowania, Sąd był w stanie ustalić jedynie, że w dniach 6 maja 2004 roku, 8 maja 2012 roku i 25 maja 2012 roku zawarto umowy przelewu wierzytelności bliżej nieokreślonych, jak również, że w dniu 10 lutego 2016 roku sporządzono wezwanie do zapłaty na kwotę 5 978,38 złotych. Nie wiadomo jednak czy wskazana kwota faktycznie stanowi zadłużenia pozwanego, jeżeli takie zadłużenie pozwany posiadał.

Należy wskazać, że strona powodowa w ogóle nie przedłożyła, co istotne, umowy stanowiącej podstawę roszczenia, a która była zawarta między pozwanym a poprzednikiem prawnym strony ((...) Sp. z o.o.).

Okoliczność ta nie pozwalała zatem stwierdzić, że umowa taka została w ogóle przez pozwanego zawarta, a co za tym idzie, że wierzytelność z niej wynikająca została skutecznie przeniesiona na rzecz powoda. Fakt zawarcia umowy pierwotnej nie wynika bowiem z przedłożonych w toku sprawy dowodów. Brak umowy pierwotnej, nawet przy przyjęciu jej istnienia, uniemożliwiał weryfikację zadłużenia i sposobu jego naliczenia.

Należy wskazać, że przedstawienie przez stronę powodową umowy źródłowej winno być minimum jakie w zakresie dochodzenia swych roszczeń powinien wykazać powód w niniejszej sprawie. Szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że powód jest profesjonalnym podmiotem gospodarczym, a w dodatku reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika.

Na uwagę zasługuje również fakt, że z załączonych umów przelewu wierzytelności wynika różna forma organizacyjna spółki (...), co nie zostało potwierdzone żadnym dokumentem.

Również z załączonych przez stronę powodową umów cesji nie wynika jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na powoda, a w szczególności nie wymieniono w nich wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanego. Umowa przelewu wierzytelności z dnia 8 maja 2012 roku oraz z dnia 25 maja 2012 roku określają swój przedmiot jako wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załącznikach (załącznik nr 1), które jednak nie zostały przedłożone w poczet materiału dowodowego niniejszego postępowania. Nie dołączono do akt sprawy informacji o wierzytelnościach będących przedmiotem umowy w sposób dostateczny pozwalający na identyfikację i indywidualizację przedmiotu przelewu.

W żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności, bowiem powód nie przedstawił dowodów na okoliczność przelewu tej konkretnej wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o.o. względem pozwanego. Przedłożony wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji będący jedynie niepodpisanym wydrukiem, zawierającym tabelkę, w której zamieszczone są dane pozwanego i inne informacje nie mogą stanowić dowodu potwierdzenia przelania tej wierzytelności w ramach umowy cesji. Zgodnie z treścią przepisu art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Niezbędnym elementem dokumentu prywatnego, któremu można przypisać walor dowodu jest podpis.

Zatem stwierdzić trzeba, że z przedłożonych umów przelewu wierzytelności nie sposób wywieść, aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) Sp. z o.o. wobec pozwanego. Tym samym dokumenty te nie potwierdzają, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanej i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

W ocenie Sądu, powyższe umowy w żadnej mierze nie mogą być uznane za wystarczający dowód istnienia roszczenia. Dalej nie wynika z tego też, by poprzemnik prawny strony powodowej miał w stosunku do pozwanego jakąkolwiek wierzytelność uzasadniającą jej dochodzenie w niniejszym procesie.

Sąd uznał zatem, że powód nie udowodnił faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia fakty spoczywa na osobie, która z tego fakty wywodzi skutki prawne.

W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań.

Wobec powyższego w myśl przepisu art. 232 k.p.c. strona powodowa nie sprostала obowiązkowi wykazania istnienia roszczenia wobec pozwanego. Skutkowało to oddaleniem powództwa również w zakresie żądania zasądzenia kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk